

De mensen, die deze zomer tijdens onze Texelkampen zich in de soms verzengende hitte op het strand waagden en zich daar op het blinkend witte zand de ogen pijnlijk staarden om de schelpenrijkdom van Texel's stranden te leren kennen, hebben zich toen misschien wat bekocht gevoeld. Sprak men soms niet van het kijken naar onze schelpenarmoe ?

Of het juist is ? Op sommige plaatsen niet wat het aantal exemplaren betreft, maar over het algemeen wel wat de soorten aangaat. Toch valt dit — nu de resultaten op papier op tafel liggen — nog wel mee.

Het terrein van onze „onderzoekingen" was het Noordzeestrand (vanaf paal 25 naar het Noorden gaande), de Noordpunt van het eiland en de slikken ten Oosten van het eiland, ongeveer tot halverwege de Vlakte van Kerken, die voor de schorren van de polder de Eendracht ligt.

Bijzondere vondsten zijn er niet gedaan, maar is dit beslist nodig om een excursie te doen slagen ?

Het was duidelijk te merken, dat Texel — in afwijking van de „vastelandskust" van Den Helder tot Hoek van Holland, waar de halfgeknotte strandschelp *(Spisula subtruncata)* overheerst — in de kokkelzône ligt.

Het overgrote deel van de aanwezige voorwerpen bestaat uit de gewone kokkel *(Cardium edule L)* terwijl de rest ongeveer gelijkmatig over de andere soorten is verdeeld. Het vrijwel ontbreken van een „kunstmatige rotskust" (de dijk van de waddenkust is niet als zodanig te rekenen, omdat de vloed hier niet hoog genoeg tegen aankomt en er ook geen branding is), brengt mede, dat vertegenwoordigers van planten en dieren, die een dergelijke ondergrond zoeken, weinig te vinden zijn.

Het was aardig te constateren, hoe bij het, naar schrijvers mening, enige in aanmerking komende plekje in ons gebied, n.l. het haventje van de Cocksdorp, juist wel iets op dit terrein te beleven viel.

Op de pier aan de Noordzeekant werd een keverslak (Lepidochitona cinereus) verzameld. Dit is de meest voorkomende der vier in Nederland levende keverslakken. Het is een pissebedachtig uitziende mollusk, die vooral op slijkachtige plaatsen aan de onderzijde van stenen, schelpen e.d. graag leeft. Degenen, die een excursie naar het haventje hebben meegemaakt, weten hoe fijn dit piertje bij laag water aan deze voorwaarden voldoet. Het ontbreken van een wierbegroeiing maakt, dat er nagenoeg geen schelpen van de stompe alikruik (Littorina obtusata littoralis) voorkomen. In een gruis-hoekje bij het piertje vonden we behalve andere dingen, één exemplaar van de laatste soort. De ruwe alikruik (L. saxatilis rudis) werd niet gevonden.

Wanneer er — wat aan de Noordpunt nogal eens gebeurde — een paar bladen zeesla aanspoelden, waren daarop soms enkele zee-anamonen (soort onbekend) te vinden. Maar van de heerlijkheden, zoals die bij Den Helder, Hoek van Holland en in Zeeland voorkomen, hebben we hier niets gezien.

De gewone alikruik (Littorina littorea) komt op het wad, evenals de wadslakjes (Hydrobia ulvae en H. stagnalis) in onnoemmelijke hoeveelheden voor.

Het spreekt vanzelf, dat hier de kokkel (Cardium edule) en de strandgaper (Mya arenaria) levend aangetroffen worden. Het is een aardig gezicht om even voor het water het wad overstroomt, de fonteintjes te zien, die de kokkels maken, wanneer zij het water door de anale sypho uitspuiten. Men heeft het idee bij „de bedriegertjes" te zijn.

Een ander punt, dat zeker onze belangstelling waard was, doch waar maar weinigen hun aandacht aan hebben besteed, is het nagaan wat er in de aangespoelde eierkapsels van de wulk te vinden was.

Wanneer de jonge dieren uit de wulkennesten verdwenen zijn — wat meestal het geval is, wanneer zij bij ons aanspoelen — zoeken soms soorten, die bij ons niet inheems zijn, bescherming in de holten en spoelen dan met de nesten aan. Zodoende zijn uit deze onooglijke dingen vaak nog aardige schelpen te verzamelen.

Uit 't materiaal, dat in 't eerste kamp uit de nesten bijeen werd gebracht, kwamen vnl. soorten te voorschijn, die in de Noordelijke Atlantische Oceaan of de Noordzee leven, terwijl geen specifiek zuidelijke soorten aangetroffen werden. Het is dus waarschijnlijk, dat deze wulknesten door Noordelijke stromingen hier aangevoerd zijn.

In het tweede kamp werd ook een nest met een Zuidelijke soort verzameld.

Er is over deze materie nog veel meer te schrijven, doch het ligt in de bedoeling, hierop in een later artikel terug te komen.

De gegevens voor dit stukje zijn voor een deel overgenomen uit de excursieverslagen, opgemaakt door de H.H. H. G. de Smit en ondergetekende voor I en J. J. Bernard voor II.

WOUT v. d. ZANDEN.